Kange tuul olli nattokese taggasi jänud, mehhed söudsid mehhemodi; jubba said laewa kohta. Teine pool laewa pöhja wõunud, teine alles rippus kaljo külles kinni.

Keik üksteistkümmend meest — tised ollid ärrauppunud, — astusid kermeste lootsiko sisse. Tuul olli neile parrajaste ebbiks ranna pole söuda. Keik said peästetud.

Nööm olli Jummala inglite jures ühhe hinge pärrast, kel armosüdda rinnus likus, ja pühhas kirjas on üks tõutus üllewal, et mis meie olleme teinud keige wähhemale temma wennadest, sedda tahhab Taewakuningas tassuda, kui olleks se temmale ennesele tehtud. — (Matt. 25, 40.)

Tähhendused.

Hunt ja kurg.

Lu jäi hundi kurko. Ta lubbas suurt palka sellele, kes sedda wäljakissub.

Kurreke kiskus omma pitka nokkaga selle sukondi tassakeste halli kurgust wälja. Küssis: „Andke nüüd mo lubbatud töpalk kätte!“

Patowassikas ütles: „Mis palka sa weel küssid? Eks sulle sest jo kül, et ma ei tömmand so pea otsast, kui sukont sai wäljatulnud. Kui sa häbbematta mitte kohhe siit ei kassi, ma maksan so palga warsi kätte.“

Kurreke lautas tiwad laiali. Läks! —

Eesti-ma rahwa Kalender 1857 , lk. 27